

בית המשפט

ת"א 6182/04

בית המשפט המחוזי בירושלים

11/09/2005

לפני: כבוד השופטת מרים מזרחי

בעניין: לייבדיאנאס בע"מ

ע"י ב"כ עו"ד ג' קוריןאלדי

התובעת

נ ג ד

1. קופמוי-ווב בע"מ

2. קומפויטר נטוורק בע"מ

3. אליעזר זילבר

4. אלון אלבז

ע"י ב"כ עו"ד ע' בוברוב

הנתבעים

פסק דין

עיקר המחלוקת

1. בתביעה שלפני טוענת התובעת להפרת זכויות קניין רוחני וזכויות יוצרים ברשת האינטרנט.

התובעת והנתבעת 1 הינן חברות מסחריות העוסקות בהקמת, אירוח ותחזוקת אתרי אינטרנט. באתרי האינטרנט שבעלות הדין מחזיקות לקידום עסקיהן, מופיע מידע לגביהן ומוצעים בהם מוצריהם ושירותיהם. הנתבעת 2 הינה חברה, בעלת מניות בנתבעת 1. הנתבעים 3 ו-4 הינם בעלי מניות ומנהלים רשומים בנתבעת 1.

טענת התובעת היא שהנתבעת 1 העתיקה והציגה באתר האינטרנט אשר מופעל על ידה בכתובת: www.compuweb.co.il דפים מאתר האינטרנט של התובעת המופעל על ידה בכתובת: www.livedns.co.il. עיקר המחלוקת בין הצדדים היא בשאלת מספר ההפרות שבוצעו, וכפועל יוצא מכך – בשאלת גובה הפיצוי הסטטוטורי שייפסק.

בית המשפט

ת"א 6182/04

בית המשפט המחוזי בירושלים

11/09/2005

לפני: כבוד השופטת מרים מזרחי

טענות התובעת

2. התובעת טוענת כי הינה בעלת זכויות היוצרים בטקסטים והליקוטים המופיעים באתר האינטרנט שלה, מכוח חוק זכויות יוצרים, 1911 (להלן – החוק), ומכח פקודת זכויות יוצרים – 1924 (להלן – הפקודה). התובעת מטעימה - בין השאר בתצהיר שהוגש מטעמה - כי אתר האינטרנט שלה הינו כלי שיווקי מרכזי עבורה, ולדבריה, בהקמתו ובהפעלתו הושקעו כספים רבים, עמל, מקוריות, ומיומנות רבה.

3. על פי תצהיר מנכ"ל התובעת יגאל רוזנקרנץ, בחודש דצמבר 2003 גילתה התובעת באקראי כי באתר האינטרנט של הנתבעת 1 מופיעים בארבעה דפים טקסטים נפרדים מתוך 4 יצירות ספרותיות המוצגות באתר האינטרנט שבבעלותה. לטענת התובעת, מופעים אלה באתר הנתבעת 1 מהווים העתקה מלאה של יצירותיה, בכללם ציטוט והעתקה מילולית ישירה של יצירותיה ואף באותם הפונטים ובאותו הגודל והצבע. התובעת מטעימה כי באחד הדפים אף לא הוחלף שם התובעת בשמה של הנתבעת 1 באופן שנשאר משפט חסר: "**חברת תיכננה** בקפידה חבילות איחסון אתרים...". התובעת מוסיפה שהתריעה בפני הנתבעת 1 על השימושים המפרים שביצעה ביצירותיה, ובתגובת הנתבעת 3 נאמר כי הדפים האמורים הוסרו. אולם לטענת התובעת עד ליום הגשת התביעה לא הוסרה **אחת** ההפרות. עוד טוענת התובעת כי הנתבעים מעולם לא קיבלו הרשאה לעשות שימוש מכל סוג שהוא ביצירות הנ"ל.

4. הטקסטים הרלוונטיים צורפו לתצהירו של רוזנקרנץ, ומהם ניתן ללמוד על דמיון בתכנים, עד כדי זהות, וגם על דמיון צורני ברור בין הטקסטים של התובעת ביחס לאלו שהופיעו באתר הנתבעת 1.

מדובר בארבעה דפי אינטרנט, שצילומיהם הם נספחים ז1-10 לכתב התביעה (וצורפו בהסכמה כנספחים לתצהיר רוזנקרנץ).

בית המשפט

ת"א 6182/04

בית המשפט המחוזי בירושלים

11/09/2005

לפני: כבוד השופטת מרים מזרחי

נספח 1ז הוא דף האינטרנט <http://livedns.co.il/hostingplans.asp> - כותרת הדף היא "חבילות אירוח אתרים". בדף זה מתוארת פעילות החברה, היקפה ואופייה. כמו כן, מובטחת בו איכות השירות של החברה ומופיע מספר טלפון להתקשרות. נספחים 2ז-3 הם דף האינטרנט <http://livedns.co.il/resselercomparison.asp>, ונספחים 4ז-5 הם דף האינטרנט <http://livedns.co.il/hostingcomparison.asp>. בדפים אלה מוצגות חבילות השירות אשר מוצעות למכירה על ידי החברה, ומפורטים פרמטרים שונים, כגון: מחירים, בסיסי נתונים, אי-מיילים ועוד. נספחים 6ז-10 הם דף האינטרנט <http://livedns.co.il/terms.asp>, בו מוצג הסכם קבלת השירות המוצע על ידי החברה.

5. עוד טענה התובעת כי הנתבעים הפרו את זכויות היוצרים שלה ביודעין. על פי טענה זו, לנתבעים היה יסוד איתן לדעת כי זכויות היוצרים ביצירות הספרותיות והטקסטיות נשוא תביעה זו מוקנות לתובעת. התובעת מוסיפה כי הנתבעת 1 מודעת היטב לזכויות יוצרים, כעולה מהעובדה שבאתרה מופיע בתחתית כל דף הכיתוב המציין את זכות היוצרים שלה בדף, כאשר הכיתוב "© כל הזכויות שמורות" הוסף על ידה גם בתחתית כל דף מועתק, תוך התהדרות ביצירות קניין רוחני לא לה. לשיטת התובעת, מעשי הנתבעים מהווים פגיעה קשה בזכותה הקניינית. התובעת מפנה בהקשר זה, בין השאר, לסעיף 3 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, אשר העלה את זכות הקניין למעמד של זכות יסוד.

6. התובעת טוענת שכאשר השוואת היצירות נותנת מקום, על פי מידת הדמיון שביניהם, להשערה בדבר העתקה, הלכה פסוקה היא שנטל הראייה להוכיח העדר הפרה של זכויות היוצרים מוטל על כתפי הנתבעים-המעתיקים, כעולה מע"א 136/71 **מדינת ישראל נ' אחימן**, פ"ד כ"ו (2) 259.

בית המשפט

ת"א 6182/04

בית המשפט המחוזי בירושלים

11/09/2005

לפני: כבוד השופטת מרים מזרחי

7. כן טוענת התובעת כי הפרת זכויות יוצרים בעידן האינטרנט יכולה להיעשות בקלות בלתי נסבלת בשל אפשרויות ההעתקה וההפצה במדיה הדיגיטאלית, ובנסיבות אלה, לשיטתה, יש לפרש את חוק זכויות היוצרים והעוולות הנזיקיות בדבר גזל, גניבת עין וכו', תוך התאמה למציאות מתקדמת ומודרנית זו, לצורך יישום תכליתם של דיני הקניין הרוחני. על פי טענה זו, לאותו צורך יש גם להחיל פרשנות רחבה למונח "ביצוע פומבי" שיהיה תקף גם לגבי שידור באינטרנט.

8. לענין הנזק נאמר בתצהיר מנהל התובעת כי, לקוח של התובעת הודיע לו שנציג הנתבעת הפנה אותו לאתר הנתבעת בטענה שהנתבעת מציעה חבילת שירותים זהה לזו של התובעת, במחירים נמוכים יותר. התצהיר מוסיף כי בכך נגרמה פגיעה קשה במוניטין ובשם הטוב של התובעת ונמנע רווח (סעיפים 14, 25-30). ברם, התצהיר אינו מתייחס כלל לשיעורו של הנזק הממוני שנגרם.

9. בסיכומיה טוענת התובעת כי יש לפסוק לה פיצויים סטטוטוריים, על פי סעיף 3א לפקודת זכויות יוצרים 1924, הקובע פיצויים ללא הוכחת נזק ל"כל הפרה", "בשיעור שלא יפחת מ-10,000 שקלים חדשים ולא יעלה על 20,000 שקלים חדשים".

התובעת טוענת כי מספר הפרות הוא למצער כמספר הדפים שהועתקו, ונשענת על ע"א 3616/92, **דקל נ' חשב**, פ"ד נא(5) 337 (להלן – ענין **דקל**), שבו קבע בית המשפט העליון כי כל חוברת של דקל שהועתקה ע"י חשב הינה יצירה עצמאית הראויה להגנה משפטית נפרדת.

נוסף לזאת טוענת התובעת כי הנתבעת הפרה את **זכותה המוסרית** ביצירות, ועל כן מדובר בארבע הפרות שונות נוספות. לאור האמור, מדובר, לשיטת התובעת, בשמונה הפרות.

הפיצוי הנגזר מחישובה של התובעת, מגיע ל-80,000 ש"ח לפחות.

בית המשפט

ת"א 6182/04

בית המשפט המחוזי בירושלים

11/09/2005

לפני: כבוד השופטת מרים מזרחי

10. התובעת טוענת בסיכומיה כי הנתבעים 2-4 נטלו חלק ישיר ביודעין במעשים המתוארים בתביעתה, ויש להטיל עליהם אחריות אישית. הפסיקה בישראל, טוענת התובעת, מורה על אחריות אישית של אורגנים בחברה, ובפרט מנהלים ונושאי משרה בכירים בתאגיד, בעוללות נזיקיות ובהפרות בתחום הקניין הרוחני. לעניין זה מפנה התובעת לע"א 407/89, **צוק אור בע"מ נ' קאר סקויריטי בע"מ ואח'**, פ"ד מ"ח(5) 661, 700, 703, לע"א 230/80, **פנידר חברה להשקעות בפתוח ובניין בע"מ ואח' נ' קסטרו**, פ"ד ל"ה(2) 713, לע"א 271/85 **אביטן נ' פירן – חברה לפיתוח והשקעות בע"מ ואח'**, פ"ד מ"ו(1) 257, לע"א 725/78 **בריטיש קנדיאן בילדרס בע"מ נ' פירן – חברה לפיתוח והשקעות בע"מ ואח'**, פ"ד ל"ה(4) 253, לע"א 1569/93, **מאיה נ' פנפורד (ישראל) בע"מ**, פ"ד מ"ח(5) 705.

עוד טוענת התובעת כי הנתבעים 3 ו-4 היו מעורבים וידעו על המתרחש, ועל אף זאת לא טרחו להסיר את כל הדפים המפרים. הנתבעים, מוסיפה התובעת, לא טענו כי לא היה להם קשר כלשהו לפרשה נשוא תביעה זו ולא הגישו תצהיר מטעמם, ועל כן לא סתרו את גרסת התובעת בעניין זה.

טענות הנתבעים

11. הנתבעים טוענים שיש למחוק על הסף את התביעה כנגד הנתבעים 2-4. לטענתם, הנתבעת 2 לא הייתה מעורבת כלל בעניין נשוא התביעה. כמו כן אין לשיטתם כל עילה לחיוב אישי של הנתבעים 3 ו-4, גם אם הייתה הפרה של זכויות היוצרים של התובעת. כך נטען, נתבעים 2-4 לא ביצעו את ההפרה הנטענת ולא ידעו על קיומה עד להודעתה של התובעת. הנתבעים מוסיפים, כי מיד לאחר פניית התובעת אליהם, מתוך מטרה להימנע מחילוקי דעות ומבלי להתייחס לשאלה אם אכן יש הצדקה לטענות התובעת, פעלו הנתבעים 3 ו-4 באופן ענייני והסירו את דפי האינטרנט הרלבנטיים מהאתר של הנתבעת 1. מכל מקום, מציינים הנתבעים, דפי האינטרנט האמורים הופיעו באתר הנתבעת 1 זמן קצר ביותר, ומטעימים כי דף האינטרנט היחיד שהוסר רק לאחר שהוגשה הבקשה לצו מניעה זמני, לא הוסר קודם לכן משום שלא הוזכר במכתבה של התובעת לנתבעת 1 בעניין זה.

בית המשפט

ת"א 6182/04

בית המשפט המחוזי בירושלים

11/09/2005

לפני: כבוד השופטת מרים מזרחי

לענין אחריות הנתבעים 3-4, מטעימים הנתבעים כי חברה הינה אישיות משפטית כשרה לכל זכות, חובה ופעולה נפרדת מבעלי מניותיה ומנהליה, ואין אחריות אישית של אורגנים בחברה אלא בנסיבות מצומצמות ומיוחדות. הנתבעים מסכימים כי, אחד החריגים לעקרון האישיות המשפטית הנפרדת הינו אחריות אישית של אורגנים. אולם, מוסיפים הנתבעים, התובעת לא הוכיחה את היסודות ההכרחיים הנדרשים להטלת אחריות אישית. הנתבעים מציינים כי ההלכה בעניין זה נדונה בהרחבה בעניין **צוק אור הנ"ל**, שבגדרו מתווה הנשיא שמגר את עקרונות היסוד לגבי אחריות דירקטורים. הנשיא שמגר שאל והשיב (בע"מ 697 לפסה"ד): **"החברה ביצעה עוולה, האם כל אורגן או נושא משרה ישא, בנוסף לחברה, באחריות אישית? התשובה לכך היא שלילית"**. יתר על כן, בפסק דין זה נקבע מפורשות כי אין מטילים אחריות אישית בשל מעמדו של אורגן בחברה בלבד, יהא מעמדו אשר יהא, אלא רק בשל פעולות שביצע בקשר לעוולה הנטענת (שם, 703).

לאור האמור, טוען ב"כ הנתבעים כי, על מנת שבית המשפט יטיל אחריות אישית על נתבעים 3 ו-4, לא די בהיותם נושאי משרה, אלא שומה היה על התובעת להוכיח כי היו בעלי מעורבות אישית במעשי העוולה וההפרה. הוא מוסיף וטוען כי, יש להוכיח כי אורגנים אלה נטלו חלק פעיל בניהול החברה, ומפנה לת"א 1975/99, **הפדרציה הישראלית נגד אולמי נפטון**, תק-מח 2002(2), 2180. לשיטת הנתבעים, התובעת כשלה בהבאת ראיות לענין זה. נוכח מחדלה של התובעת, טוען ב"כ הנתבעים לא הוטלה חובה על הנתבעים לסתור אותה גרסה שהועלתה בתצהיר התובעת ושהובאה על דרך טענה גרידא, מבלי שנסמכה על ראיות כלשהן.

12. אעבור להצגת יתר טענות הנתבעים. בסיכומי הנתבעים הועלתה בשלב ראשון הטענה שהתובעת כשלה בהוכחת תביעתה, ובכלל זה בהוכחת עצם העתקת הטקסטים, מאחר שלא הגישה ראיות לענין זה (כשלתצהיר התובעת לא צורפו הטקסטים שצורפו לכתב התביעה). ואולם, שאלת הוכחת העתקת הטקסטים הורדה מעל הפרק בהסכמה בשלב מאוחר יותר. בויתור הנתבעת בהקשר זה אתחשב בהגיעי לנושא ההוצאות.

בית המשפט

ת"א 6182/04

בית המשפט המחוזי בירושלים

11/09/2005

לפני: כבוד השופטת מרים מזרחי

13. עוד טוענים הנתבעים כי הדרישות הכספיות המועלות על ידי התובעת מצביעות על חוסר תום לב וניסיון להתעשר על חשבונם, מאחר שלתובעת לא נגרם כל נזק. לטענתם, הטקסטים נשוא כתב התביעה הינם חסרי ייחוד, וכוללים תיאורים נפוצים, טבלאות ומחירוניהם אשר מכילים בעיקר מונחים וביטויים מקצועיים. אליבא דנתבעים, לתובעת אין זכויות יוצרים בטקסטים, מאחר שהטקסטים אינם בגדר יצירה ואינם מוגנים על פי דין.
- ב"כ הנתבעים מצביע בהקשר זה על העובדה שהמוצגים נ/1-6 - צילומי דפי אינטרנט של חברות אחרות, שהוגשו במהלך חקירתו של מנכ"ל התובעת - ערוכים באופן דומה, ואפילו הסימון בצבע דומה.
14. הנתבעים מוסיפים כי סטודנט אשר רצה לעבוד עם הנתבעת 1 עדכן מספר דפי אינטרנט של האתר של הנתבעת מס' 1, ללא ידיעתם של הנתבעים 2-4, וההפרה הנטענת, אם הייתה כזו, בוצעה על ידי אותו סטודנט.
- ברם, הנתבעים לא תמכו גרסתם בתצהיר, ולכן טענתם לענין הנסיבות שגרמו להפרה לא הוכחה כלל.
15. לענין מספר ההפרות, טוען ב"כ הנתבעים כי, פיצול לארבע הפרות – לפי מספר הדפים המועתקים - הוא מלאכותי ונועד להגדיל את סכום הפיצוי. לדבריו, יש בהקשר זה ליתן משקל לעובדה שכל הדפים המועתקים הועתקו כולם מאתר אחד של התובעת, כאשר מנהל התובעת אישר בעדותו ששלושה דפים הועתקו מפרק "אירוח אתרים" ואחד מפרק "אודות החברה", שהוא במהותו הסכם. לשיטת הנתבעים, העובדה שניתן להגיע לכל אחד מהפרקים באופן ישיר אינה רלבנטית, משום שגם בעת שמעיינים בספר ניתן לפתוח כל פרק באופן נפרד. הדבר דומה להעתקה של ספר, המהווה הפרה אחת ואין מחלקים את ההפרה להעתקה של כל פרק בנפרד או העתקה כל סעיף משנה או של פסקה.

בית המשפט

ת"א 6182/04

בית המשפט המחוזי בירושלים

11/09/2005

לפני: כבוד השופטת מרים מזרחי

לכן, אם קיימת הפרה, טוענת הנתבעת, הרי שמדובר בהפרה אחת בלבד. הנתבעת נשענת על ע"א 592/88, **שמעון שגיא נ' עזבון המנוח אברהם ניניו**, פ"ד מו(2) 254, שבו נדונה הצגה שהועלתה מספר רב של פעמים ללא הסכמת בעלי זכויות היוצרים במחזה. הנשיא שמגר קבע כי ההפרה מוסבת על זכות יוצרים אחת, ואין זה משנה לצורך פסיקת הפיצוי מהו מספר האקטים המפרים (שם, 267). בית המשפט הוסיף שם, כי את הביטוי "כל הפרה" – שבסעיף 3א הנזכר, יש לפרש כמתייחס לכל סוג הפרה; הווי אומר, אפשר להטיל את הפיצוי הסטטוטורי מספר פעמים, רק מקום בו הנתבע או הנתבעים הפרו מספר זכויות יוצרים אשר תובעים בגין הפרתן.

הנתבעת מפנה גם לת"א 1296/99, **בן אוליאל נ' אברהם זר**, שנפסק בבית המשפט המחוזי, ושבו הוכח כי הנתבע העתיק 7 קטעים שונים מתוך ספרו של התובע. ביהמ"ש קבע כי בספר גלומה זכות יוצרים אחת וההפרות השונות מהווה הפרה אחת של זכות יוצרים שעליה נפסק פיצוי סטטוטורי אחד. כן מפנה הנתבעת לע"א 2392/99, **אשרז עיבוד נתונים בע"מ נ' טרנסטון בע"מ**, שבו נדונה העתקת תוכנה: העתקה של 8 מודולים (דף של הוראות תכנות), אשר פותחו על ידי התובעת. בית המשפט קבע כי המבחן להכרעה בשאלה האם מדובר ביצירה נפרדת הוא "מבחן הערך הכלכלי העצמאי" לפיו יצירות נפרדות הן יצירות שלכל אחת מהן ערך כלכלי עצמאי והן חיות מכח עצמן. באותו ענין, לא היה בעובדה שלעיתים נמכר רישיון שימוש לכל מודול בנפרד כדי להביא לקביעה שיש לראות כל מודול כעצמאי. בהיות השאלה עובדתית לא התערב בה ביהמ"ש העליון (סעיף 20 לפסה"ד). נוסף לזאת אף כי הנתבעים העתיקו גם את שפת המקור וגם את שפת היעד קבע ביהמ"ש כי הגנת זכות היוצרים מוענקת לתכנה עצמה אבל איננה מוענקת לכל אחת משפות המחשב בנפרד (סעיף 23 לפסה"ד).

הנתבעת טוענת כי פס"ד **אשרז הנ"ל** שומט כליל את הקרקע מתחת לטענת התובעת, לפיה מדובר בארבע יצירות נפרדות. עוד מוסיפה הנתבעת כי התובעת לא הוכיחה שכל דף מהווה יחידה כלכלית עצמאית ולא הוכיחה כי לכל דף ערך כלכלי עצמאי.

בית המשפט

ת"א 6182/04

בית המשפט המחוזי בירושלים

11/09/2005

לפני: כבוד השופטת מרים מזרחי

יצוין כי, הנתבעים לא תמכו גרסתם בתצהיר כלשהו.

דין

16. התשתית הנורמטיבית לענייננו מצויה בחוק זכות יוצרים 1911 (להלן - החוק) ובפקודת זכות יוצרים משנת 1929 (להלן - הפקודה). סעיף 6 לחוק קובע, שמהופרה זכות יוצרים, זכאי בעל הזכות לכל התרופות האזרחיות המוקנות לו לפי החוק בשל ההפרה. סעיף 7 לחוק קובע כי "כל העתקות מפירות של יצירה שקיימת בה זכות-יוצרים או של כל חלק הימנה וכל הקלישאות המשמשות או מכוונות לשם יצירת העתקות מפירות כאלה, הרי הם בחזקת רכושו של בעל זכות-היוצרים...". סעיף 3א' לפקודה קובע פיצוי ללא הוכחת נזק, דהיינו, פיצוי סטטוטורי בהפרת זכות יוצרים, ולפיו אם "לא הוכח הנזק שנגרם בהפרת זכות יוצרים, רשאי בית המשפט, על פי בקשת התובע, לפסוק לו **לכל הפרה** פיצויים בשיעור שלא יפחת מ- 10,000 שקלים חדשים ולא יעלה על 20,000 שקלים חדשים;...".

17. עיון בפסיקה מלמד כי יצירה הראויה להגנת זכות יוצרים הינה יצירה שהיא פרי מאמץ, כישרון והשקעה של המחבר, אולם לעניין זה די אף במידה צנועה של כישרון ומאמץ (ראו: ע"א 360/83 **סטרוסקי בע"מ נ' גלידת ויטמן בע"מ**, פ"ד מ(3) 340, בעמ' 346. ע"א 2790/93 **אייזנמן נ' קימרון** פ"ד נד (3) 817). לעניין מקוריות היצירה, לפי הפסיקה מספיקה עמידה בדרישה שהיצירה לא הועתקה מאחר ואין צורך להוכיח מקוריות ספרותית, חדשנות או איכות יצירתית (ראו: רע"א 2687/92 **גבע נ. חב' וולט דיסני**, פ"ד מח(1) 251, בעמ' 258; ע"א 513/89 **אינטרלגו נ. אקסין-ליינס**, פ"ד מח(4) 133, בעמ' 167). מכל מקום, על פי תצהיר מנכ"ל התובעת, (סעיפים 7, 8), בהקמת ובהפעלת אתר האינטרנט של התובעת הושקעו כספים ומאמצים, עמל, מקוריות ומיומנות רבה. לדבריו, "על הכנת הטקסטים וליקוטי ההסברים המופיעים באתר עמלה התובעת רבות, והכל פרי רוחה, מקוריותה ומיומנותה". אטעים כי, אין די בהצבעה על אתרים דומים (המוצגים נ/1 - נ/6) ללא תצהיר או חוות דעת הולמת, בה הסתפקו הנתבעים כאמור לעיל - כדי לשלול גרסה זו.

בית המשפט

ת"א 6182/04

בית המשפט המחוזי בירושלים

11/09/2005

לפני: כבוד השופטת מרים מזרחי

18. לענין ההפרה, הראיות העומדות לפני הינן צילומי מסך מאתרי האינטרנט של התובעת והנתבעת 1 בתקופה הרלבנטית וכמו כן תכתובת אשר נערכה בין הצדדים קודם לפתיחת הליך זה. כבר נאמר כי, הדמיון בין צילומי המסך של אתר האינטרנט של התובעת ושל הנתבעת 1, די בו, מההיבט הראייתי, כדי להעביר את הנטל לנתבעים. נטל זה לא הורם על ידי הנתבעים, אשר, כאמור, לא הביאו כל ראיות. אוסיף כי, גם התכתבות הצדדים טרם קיום ההליך בבית המשפט מלמדת שהנתבעת 1 לא הכחישה את הפרת זכויות היוצרים על ידה, מה גם שאף התנצלה והסבירה את נסיבות ההפרה, כעולה ממכתבו של נתבע 3 לב"כ התובעת, מיום 6.1.04 (צורף לתצהיר רוזנקרניץ).

לאור האמור בתצהיר מנכ"ל התובעת לענין השקעה באתר, אין ספק כי התוכן המצוי באתרה של התובעת ראוי בהחלט להגנת זכות היוצרים הנתונה לתובעת, ועל כן, הצגת דפי האינטרנט המועתקים באתר האינטרנט של הנתבעת 1 מהווה הפרה של זכות היוצרים ופגיעה בקניינה הרוחני של התובעת.

19. בסוגיית מספר ההפרות, אזכיר כי, מפסק דין **שגיא** הנזכר לעיל, ניתן ללמוד כי את הביטוי "כל הפרה" שבסעיף 3א יש לפרש כמתייחס לכל סוג של הפרה. עוד נקבע בו כי מבחן ה"הפרה" הוא מבחן הזכות המופרת ולא מספרם של האקטים המפרים. בענין ע"א 3616/92 הנ"ל, מצא בית המשפט כי לענין ההפרה והפיצוי, כל חוברת של דקל משורת החוברות שמהן בוצעה ההעתקה - אשר רק בראשונה שבהן בוצעה העבודה העיקרית - עומדת בפני עצמה, מאחר שהיא נושאת עמה נתונים עדכניים, שהם פרי עבודת ניתוח, איסוף נתונים, עיבודם ועדכון מידע. כב' השופטת שטרסברג-כהן כתבה:

"מידת ההשקעה הכרוכה בהשגת המידע העדכני ובפרסומו, וכן משקלו הסגולי של מידע זה, מלמדת כי כל חוברת מהווה עבודה נפרדת, והעתקתה של כל חוברת מהווה הפרה נפרדת של זכות יוצרים נפרדת, אף שהוצאתה של החוברת הראשונה כרוכה בעבודה רבה יותר מהוצאתן של החוברות הבאות אחריה,

בית המשפט

ת"א 6182/04

בית המשפט המחוזי בירושלים

11/09/2005

לפני: כבוד השופטת מרים מזרחי

מבחינת ההשקעה בעיצוב החוברת, הסייגים בה, הפורמט שלה וכיו"ב" (שם, עמ' 348).

בית המשפט מוסיף דברים לענין זה בהמשך:

"המידע העצמאי החדש שנוסף לכל חוברת הוא תוצאה של עבודה חדשה שהיא חיונית והכרחית להוצאתה... זאת לזכור כי מדובר בחוברת שכל מהותה הוא להיות עכשווית, מעודכנת למועד הוצאתה ותכליתה היא למסור מעת לעת לקוראיה אינפורמציה עדכנית, פרי איסוף, ליקוט ועיבוד בנושאים שונים בתחומים שונים. העדכון הוא יצירה בפני עצמה" (שם, 349).

מכאן, ששומה היה על התובעת להוכיח את העצמאות של כל אחד מהדפים בהם מדובר, כדי שכל אחד מהם ייחשב יצירה מכח עצמו. ללא הוכחה כזו, אין חישובו של ב"כ התובעת לענין מספר ההפרות מבוסס.

ב"כ התובעת תומך טענתו לענין זה על שיקולים של מדיניות משפטית המבקשים להבטיח מניעת הפרת הזכות. אכן, שיקולים מעין אלו הדריכו את בית המשפט גם בענין **דקל** הנ"ל. כב' השופטת שטרסברג-כהן כתבה לענין זה:

"גם שיקולים של מדיניות משפטית ראויה תומכים בגישה זו. אם נקבע שמדובר בהפרה אחת, הרי מרגע שחשב העתיקה פעם אחת מידע מחוברת דקל, היא יכולה להמשיך ולהעתיק מידע חדש מן החוברות הבאות ללא כל עלויות נוספות וללא חשש מן החוברות הבאות, ללא כל עלויות נוספות וללא חשש מפני תביעה (שם, עמ' 350).

מקובל עלי שגם בענייננו, אם אגיע למסקנה שמדובר בהפרה אחת, הדבר יפגע בתמריץ של צמצום היקף ההפרה. ברם, אין די בשיקול האמור כדי להביא לתוצאה הרצויה לתובעת. גם בענין **דקל** לא היה זה השיקול היחיד. כאמור, על פי **דקל**, היה על התובעת לבסס בראיות את העצמאות היצירתית של כל דף מועתק,

בית המשפט

ת"א 6182/04

בית המשפט המחוזי בירושלים

11/09/2005

לפני: כבוד השופטת מרים מזרחי

כדי שמספר ההפרות ייספרו כמספר הדפים. תצהיר **רוזנקרנץ** לא התייחס כלל לנושא זה, ולא באה בנושא מטעם התובעת חוות דעת מתאימה. אכן, התוכן של הדפים הרלוונטיים הוא תוכן משתנה, ואולם, עובדה זו כשלעצמה, כעולה מהניתוח שנעשה בענין **דקל**, אין די בה כדי לבסס את טענת היצירות השונות.

בהעדר הוכחה כאמור, אני מתקשה לקבוע כי כל דף אינטרנט אשר הועתק מאתרה של התובעת (כאמור, מדובר בארבע דפים), עומד בפני עצמו. בהקשר זה אוסיף כי, על פי תצהיר התובעת ועל פי תוכן הדפים שהוצגו, אתרה של התובעת משמש עבורה כלי פרסומי ושיווקי, בהיותו אתר המתאר בכללותו את פעילותה ובו היא מציעה גם את שירותיה. כבר נאמר לעיל כי, בחלק מהדפים הרלבנטיים מתארת התובעת את פעילותה ובחלק אחר מציעה התובעת מסלולי התקשרות שונים וחווה התקשרות. באופן כזה, צירוף דפי האינטרנט השונים, נותן תמונה שלמה אחת. בנסיבות אלו, דומה כי גם מבחן הערך הכלכלי העצמאי (ראו ענין **דקל** הנ"ל, סעיף 15 לפסה"ד), מוביל בענין דגן לאותה מסקנה, ומכל מקום, לא נטען אחרת. כל שנטען לענין עצמאות היצירות הוא שיש אליהן **כניסה** נפרדת. אין די בכך. התובעת לא הוכיחה כי כל אחד מדפי האינטרנט בהם מדובר הוא בעל חשיבות כלכלית נפרדת ומהווה דף הנצרך על ידי משתמשי האתר בנפרד. כמו כן, לא הוכחה מידת ההשקעה הנפרדת בכל דף. לכן, אין בידי להגיע למסקנה כי מדובר ביצירות נפרדות. לאור האמור, העתקת דפי האינטרנט היא בגדר הפרה של זכות יוצרים אחת.

20. אעבור להשלכת הפרת הזכות המוסרית על היקף הפיצוי.

הזכות המוסרית הינה ביטוי לקשר הטבעי של היוצר ליצירתו. היבטיה העיקריים של הזכות הינם: "זכות ההורות" – זכותו של מחבר "ששמו ייקרא על יצירתו" – בדרך כלל, מתממשת זכות זו בציון שם המחבר על היצירה, ו"הזכות לשלמות" – זוהי הזכות של המחבר שלא יפגעו ביצירתו ולא יבצעו בה שינויים וסילופים.

בית המשפט

ת"א 6182/04

בית המשפט המחוזי בירושלים

11/09/2005

לפני: כבוד השופטת מרים מזרחי

בשנת 1981, בהתאם לאמנת ברן, עיגן המחוקק הישראלי בחוק את הזכות המוסרית על שני היבטיה העיקריים הנזכרים. ההוראות לעניין זה מצויות בסעיף 4 א לפקודת זכות יוצרים, שבו גם נקבע לענין הפיצוי כדלקמן:

"4א. ...

(5) בתביעה לפי סעיף זה זכאי המחבר לפיצויים בסכום שיקבע בית המשפט לפי נסיבות המקרה, אף אם לא הוכיח נזק ממון; הוראה זו לא תגרע מסמכות אחרת של בית המשפט לפי פרק ה' לפקודת הניקין [נוסח חדש]".

על פי הפסיקה, גם הפרת הזכות המוסרית, תוכל להביא לפסיקת פיצוי ללא הוכחת נזק, לפי סעיף 3א לפקודה (ראו: ע"א 2790/93, אייזמן נ' קימרון הנ"ל - להלן - ענין קימרון). בענין קימרון נכתב ע"י כב' השופט טירקל:

"פסיקת פיצויים בעבור נזקים ממוניים שנגרמו בשל הפרת זכות יוצרים, לפי סעיף 3א לפקודה, אינה מונעת פסיקת פיצויים בעבור פגיעה בזכות המוסרית, ובלבד שלא יוצר מצב של כפל פיצוי בגין נזק זהה" (שם, בעמ' 844-845).

ברם, מהות חשש "הפיצוי הכפול" בהקשר זכויות היוצרים לא הובהר בדברי כב' השופט טירקל, ונשאר סתום. בהסתמך, בין השאר, על פסק דין קימרון, נכתב בספרו של ט' גרינמן, על זכויות יוצרים -

"הפיצוי בגין פגיעה בזכות המוסרית אינו זהה לפיצוי שנפסק, אם הוא נפסק, בגין הפרת זכות היוצרים החומרית. על כן, במקרה שנפגעו הן הזכות החומרית והן הזכות המוסרית, אין מניעה שבית המשפט יפסוק לתובע פיצויים נפרדים בגין כל אחת מהפגיעות" (עמ' 546).

בית המשפט

ת"א 6182/04

בית המשפט המחוזי בירושלים

11/09/2005

לפני: כבוד השופטת מרים מזרחי

ב"כ הנתבעים אינו עוסק בסיכומיו בהיבט זה – היבט הזכויות המוסריות שהופרו – וכך לא ניתן למצוא בטיעונו התייחסות לסעד המבוקש ע"י התובעת בהקשר זה. בנסיבות אלו, ומשלא נשללה – בהעדר התייחסות ספציפית – טענת הפרת זכות זו ולא הוכחה הטענה שמדובר בזכות נפרדת, אני רואה לנכון לפסוק בגין הפרת הזכות המוסרית – בשל כך שבדפי האינטרנט לא מצוין מחבר הטקסט – פיצוי סטטוטורי נוסף בסך 10,000 ש"ח. אוסיף כי, לא ראיתי לנכון להעמיד את סכום הפיצוי לענין זה על יותר מהסכום המינימלי על פי סעיף 3א, בשל חשש כפל הפיצוי אליו התייחס כב' השופט טירקל, כפי שהוא מובן על ידי.

לענין הנקודה האחרונה, אציין כי, הדיון הכולל בפסיקה בנושא הזכות המוסרית ותוכנה של זכות זו, מבססים בי את מתעורר הרושם כי הפיצוי בגינה בא, בעיקרו של דבר, לפצות על נזק לא ממוני - עוגמת הנפש הכרוכה בפגיעה בזכות זו. נראה כי, מטבע הענין, הפיצוי הסטטוטורי בגין הזכות החומרית, כולל גם פיצוי בגין עוגמת הנפש הנגרמת בשל הפגיעה בזכות החומרית, שהרי מדובר ביחידת פיצוי כוללת. בשל טיבו של הטקסט שבו מדובר בענייננו, היבטי הזכות המוסרית הרלוונטיים אינם נראים לי בעלי משקל של ממש – מאחר שנראה, על פי תוכן הטקסטים, כי לא יכולה להיות חשיבות מיוחדת, בהיבט האישי לאי-יחוסם לכותב - ולכן מתעורר הרושם כי במקרה דנן לא נדרש לעשיית צדק פיצוי נפרד בהיקף ממשי, בשל הפרת הזכות המוסרית, כאשר הפיצוי בגין הזכות החומרית, כלל, מטבע הענין, גם פיצוי בגין עוגמת נפש הכרוכה בהפרה. לשון אחר, בנסיבות המקרה, השוני המעשי בין הזכות החומרית והזכות המוסרית, אינו ברור.

21. מהאמור לעיל עולה שהופרה זכות יוצרים אחת, ובהעדר הוכחת נזק, ההפרה מזכה בפיצוי סטטוטורי אחד. ואולם, מאחר שהועתקו מספר דפים, אני סבורה כי הפיצוי הסטטוטורי בגין הזכות החומרית צריך לעמוד על הצד הגבוה, ומעמידה אותו על 20,000 ש"ח. לסכום זה יתווסף סך 10,000 ש"ח בגין הפרת הזכות המוסרית.

בית המשפט

ת"א 6182/04

בית המשפט המחוזי בירושלים

11/09/2005

לפני: כבוד השופטת מרים מזרחי

22. אעבור לשאלת אחריות נתבעות 2, 3 ו-4. כל שנאמר בתצהיר התובעת לענין זה הוא:

"הנתבעת 2 הינה חברת האם של הנתבעת 1 ובעלת השליטה בנתבעת 1.
הנתבעים 3 ו-4 הינם נושאי משרה בנתבעת 1 ובעלי מעורבות, ידיעה ואחריות ביחס לתביעה זו. יצוין כי הנתבע 3 אף הוא בעל מניות בנתבעת 1 (סעיף 12 לתצהיר).

הנתבעים, כאמור, לא הגישו תצהיר, וכך גם לא הוכחו בדרך ראייתית הדברים שנטענו ע"י התובעת לענין אחריות נתבעים 2-4. דא- עקא, שדברים אלו כשלעצמם אין בהם כדי לבסס אחריות של הנתבעים 2-4.

התובעת לא הבהירה מדוע לשיטתה העובדה שנתבעת 2 היא בעלת השליטה בנתבעת 1 די בה, מבחינה משפטית, כדי לבסס אחריותה. המעשה בוצע ע"י נתבעת 1, שבאתרה הופיעו הטקסטים המועתקים, ומאחר שלנתבעת 2 אישיות משפטית אחרת, אין לזהותם כגוף אחד. לא הוכחה כל מעורבות של נתבעת 2, ודין התביעה נגדה להידחות.

כמו כן, מקובל עלי שהטענה הסתמית בתצהיר בדבר ה"מעורבות" ו"הידיעה" של נתבעים 3 ו-4 אין בה כדי לבסס את אחריותם האישית לנושאי משרה בנתבעת 1, ובוודאי לא כבעלי מניות, ראו לענין אחריות בנוזיקין של מנהלים בתאגיד: ע"א 4612/95 מתתיהו נ' שטיל, פ"ד נא(4) 769, 791-792, וכן ע"א 407/89, צוק אור בע"מ נ' קאר סקיוריטי בע"מ, פ"ד מח(5) 661. בענין מתתיהו נ' שטיל נאמר, ע"י כב' השופטת אור, לענין הטלת האחריות בנוזיקין על מנהל בחברה, דברים אלו:

"לצורך גיבושה של חובת זהירות אישית עצמאית של המנהל נדרש לבסס מערכת נתונים החורגת מגדר פעילותו הרגילה והשגרתית של נושא משרה בחברה... או קיומם של יחסים מיוחדים בין המנהל לבין הצד השלישי אשר הביאו לכך שהצד

בית המשפט

ת"א 6182/04

בית המשפט המחוזי בירושלים

11/09/2005

לפני: כבוד השופטת מרים מזרחי

השלישי נתן במנהל המסוים את אמונו ובטחונו כי המנהל באופן אישי לוקח אחריות כלפי הצד השלישי" (שם, 792).

בענייננו, לצורך קביעת אחריותם של הנתבעים 3 ו-4, השאלה שיש לבחון היא האם הם ביצעו באופן אישי את יסודות העילה המקימה חבות. כאשר בעל בחברה קיים באופן אישי את יסודות העילה המקימה חבות, אין הוא יכול למצוא מגן תחת המעטפת התאגידית. (ראה ע"א 2273/02, **חברת פסל בע"מ נ' חברת העובדים השיתופית הכללית בא"י בע"מ**, פ"ד נח(2) 36). כך קובע גם סעיף 54(א) לחוק החברות, התשנ"ט-1999 (להלן: חוק החברות): "אין בייחוס פעולה או כוונה של אורגן, לחברה, כדי לגרוע מהאחריות האישית שיחידי האורגן היו נושאים בה אילולא אותו ייחוס". ברם, אין חבותו של בעל תפקיד נובעת מעצם חבות התאגיד אלא נגזרת מן השאלה האם קיים אישית את יסודות העילה.

על כן, כאשר התובעת מבקשת להטיל אחריות אישית על נתבעים 3 ו-4, נדרשת היא להצביע על עילה ספציפית נגדם ולבסס את התשתית הראייתית, המלמדת כי הם עצמם קיימו את יסודותיה. בענייננו, התובעת לא ביססה תשתית ראייתית כנדרש ולא הוכחה עילה להטלת אחריות אישית על הנתבעים 3 ו-4. יצוין כי, נספח ז' לתצהיר רוזנקרץ, שהוא מכתבו של נתבע 3 ובו ההתנצלות, מלמד אך ורק על ידיעה **בדיעבד**, בשלב שבו פנה ב"כ התובעת לנתבעת 1 בענין ההפרה. לכן, גם הטענה בתצהיר בדבר ה"ידיעה", שהיתה בלתי מפורטת ולא נקשרה לעובדות, יכולה להתיישב עם ידיעה בדיעבד בלבד, שבוודאי אין די בה. מכל מקום, בהקשר זה של הוכחת העילה האישית, לא עמדה התובעת בנטל. אוסיף לענין הידיעה כי העובדה שהנתבעת 1 המשיכה להציג באתרה אחד מדפי האינטרנט המועתקים לאחר פניית התובעת לא משנה את פני התמונה מאחר שמכתב ב"כ התובעת שהופנה אליה (צורף לתצהיר), לא התייחס משום מה לדף זה.

בנסיבות אלו, אין בידי לקבוע כי הוכחה אחריות נתבעים 2-4, והתביעה נגדם תידחה.

בית המשפט

ת"א 6182/04

בית המשפט המחוזי בירושלים

11/09/2005

לפני : כבוד השופטת מרים מזרחי

23. לאור האמור, אני מקבלת את התביעה באופן חלקי כנגד נתבעת 1, ודוחה את התביעה נגד נתבעים 2-4.

נתבעת 1 תשלם לתובעת פיצוי בסך 30,000 ש"ח, וכן תשלם הוצאות משפט (מיום הוצאתן), ושכר טרחת עורך דין בסך 5,000 ש"ח בצירוף מע"מ כדין (בקביעת סכום הוצאות זה התחשבתי בהסכמת הנתבעת לתיקון תצהיר התובעת, כמצוין לעיל). התובעת תשלם לנתבעים 2-4, בחלקים שווים, שכר טרחת עורך דין בסכום של 7,500 ש"ח בצירוף מע"מ.

ניתן היום ג' באלול, תשס"ה (7 בספטמבר 2005).

המזכירות תשלח פסק הדין לצדדים.

מרים מזרחי, שופטת

הוקלד ע"י נעמי ביטון